4

ŽURNÁL

#podivejsezblizka

PřeMostění 2019

7. 4. 2019

NEFUNKČNÍ ŠKOLSTVÍ JE MOJE CELOŽIVOTNÍ TÉMA

Rozhovor s Jiřinou Lhotskou

Čemu jste se začala věnovat dříve, přednesu nebo divadlu? Já jsem to měla najednou. Začala jsem už jako malé dítě v družinách a školách, protože jsem vůbec nevěděla, že existují nějaké umělecké školy tzv. lidušky. Rodiče mých vrstevníků, kteří bydleli jinde, měli informace o tom, že něco takového existuje. Ale já jsem v tomhle vyrůstala pouze v té škole a družinách. S učitelkami jsem měla potřebu něco sdělovat, takže jsem začala s obojím. Někdy to bylo opravdu komické. Třeba v šesti letech jsem hrála roli babičky ve stejnojmenném díle od Boženy Němcové, kde jsem dva moje spolužáky měla na kolenou a na hlavě jsem měla šátek. Tenkrát mi to nepřišlo nepatřičné a měla jsem pocit, že je to hodně důležité. Sice jsem v té době nevěděla proč, ale přišlo mi to tak.

Většinou působíte jako lektorka na dětských přehlídkách. Co vás přivedlo k práci s dětmi? Co vás na ní fascinuje?
Fascinuje mě na tom to nefungující školství, které jsem zažila já v padesátých letech a moje děti v sedmdesátých letech. Pak jsem pronikla do dramatické výchovy, která se tenkrát rodila. Zjistila jsem, že je to obor, který má každé dítě vnímat individuálně. Zjistila jsem, že práce s dětmi může vypadat jinak, než práce s dětmi na klasických školách, které poznamenaly mě i generaci mých dětí. To je celý můj pedagogický proces, který dělám s dětmi a průběžně se může dostat k recitaci až samotnému divadlu. Tohle právě pramení z mojí neustálé potřeby se konfrontovat se školstvím, které považuji za nefunkční. Bohužel ho takhle vnímám až do teď. Ještě dnes pracuju s lidmi, kteří chodí na gymnázia. A zjišťuji, že někteří kantoři fungují stejně jako za mě. Že se člověk musí učit nepodstatné informace, ale nemůže se dál rozvíjet, v čem chce on sám. Tohle se vůbec nezohledňuje.

Je nějaká evoluce, kterou vnímáte ohledně recitace?
Tenkrát dobrý kantor, ale i dnes, vnímá dítě individuálně a vybírá mu text, kterému porozumí. Dítě je pak schopné zprostředkovat svoje pocity, které souvisí s textem. Dříve to fungovalo tak, že se děti texty učily mechanicky a bohužel to bývá i dnes. Dá se to stále vidět ve školních kolech. Jde jenom o nabiflování nějakého textu, který mu paní učitelka přinese. Dítě potom z textu nemá páru, proč to autor napsal a jakou měl potřebu vzít pero a začít se psaním. Co za tím textem vlastně je.

Myslíte si, že existuje jakási bariéra, kvůli které se recitace nestala trendem mezi lidmi?
Podle mě je to dáno tím školským přístupem. Nabiflují se básničky, které se automaticky přeříkají a některým je trapné si stoupnout před ostatní. Nejsou vedeni k tomu, aby za tím viděli nějaký obraz nebo smysl, který by pro ně mohl být důležitý. Myslím si, že je to i vývojovou psychikou, že pro kluky je poezie něco, co sedí spíš více holkám. Možná to je i tím, že máme v sobě ty poválečné recitace, které fungovaly jako jeden velký plakát.

Podívejte se zblízka na včerejší noc. Co vidíte?
Krásné setkání se zajímavými lidmi, se kterými si mám co říct až do půl čtvrté. A vůbec jako setkání lidí, které spojuje něco vnitřního, co se dá těžko pojmenovat a je to pro ně blízký. Ideálem do budoucna je, že ať jednou budou dělat cokoliv, bude to pro ně důležitá linka, budou mít otisky nějakého společného spojení.

-mh-

PODÍVEJ SE ZBLÍZKA NA MOST

DIVADLO NÁS MUSÍ V PRVNÍ ŘADĚ BAVIT

Rozhovor s divadelním spolkem Opera Žatec

Váš repertoár je žánrově hodně rozmanitý. Čím to je?
Nechceme se takhle vyhraňovat. Rádi zkoušíme nové věci a hlavní na tom je, aby nás to bavilo. Zkoušíme různé přístupy.

Kolik máte členů?
Je to hodně proměnlivé, záleží na tom, co zrovna hrajeme. Někdy je nás málo, ale stane se, že nás je i patnáct. Průměrně nás hraje asi deset.

Jak dlouho jste inscenaci zkoušeli?
Bude to asi rok a půl, co jsme se do toho pustili. Zatím jsme ji hráli osmkrát.

Scházíte se často?
Často, ale kvůli různým inscenacím, tohle je jen jedna z nich.

Jak dlouho váš spolek funguje?
Funguje od roku 1998, takže dvacet jedna let.

Podívejte se zblízka na včerejší noc. Co vidíte?
Včera byla velká párty, takže lesky blesky… To je ale nějaká hádanka, co ? Musíme vymyslet něco poetičtějšího, takže asi hvězdy.

-fs-

KARTA NÁHODA

Autorské divadlo zdá se býti obdivuhodnou a náročnou disciplínou. Výhodou je takřka nekonečná svoboda, nevýhodou pak například nechtěný a neplánovaný diletantismus. Programový letáček k inscenaci hlásá: autorská tragikomedie o přátelství, náhodách a hrdinství. Já bohužel vidím pouze ony náhody. Sleduji náhodně poskládané události, které se chvilkami přeměňují v thriller, chvilkami v komedii, chvilkami v náznak grotesky. A pak hraní Dostih a sázek... Co z toho? Je to vlastně jako hod kostkou. Pětka – herec mi ukazuje hraní deskovky, trojka – herec se snaží být vtipný, dvojka – herec se snaží vybudovat napětí…

Největším problémem je to, že moc netuším, co (a hlavně jak) sledovat. Je tu civilní linka přátel, kteří spolu tráví čas, je tu linka ukradených milionů a vyděrač, který chce své peníze zpět a je tu jakási prapodivná linie snů, ve kterých se zjevuje (závažná) budoucnost. Epizodní postavy se záhadně objevují a znovu mizejí (zpěvačka), nebo zbytečně zamotávají děj (Máriova manželka a tchýně). Je patrné, že jde o problém předlohy, přičemž samotné provedení obsahuje dost hlasitě křičících chyb – příkladem budiž pohyb rádoby golfisty, kterému nevěří ani golfu neznalý divák. Nejednoznačně čitelná myšlenka postrádá výklad či snad interpretaci. Stolní hra se mění ve výčet televizních zkazek, přehrávaných osobních dramat, něčeho, čemu nerozumím a vlastně moc nechci rozumět. Nedostávám totiž důvod, proč to řešit, vidět, zabývat se tím.

Lukáš K.

• „Byla za tím vidět kupa práce.” • „Ten záporák byl mega creepy.” • „Na to, že to byla autorská věc, tak to nebylo úplně blbý.” • „Zápletka mi přišla dost banální.” • „Strašně mi vadilo, že to nemělo tah na branku.” • „Smál jsem se na místech, kde jsem se smát asi neměl.” • „Některé scény mi přišly zbytečné, ztrácel jsem se v ději.” •

DS FAKOV ZUŠ RAKOVNÍK / HOTEL INFERCONTINENTAL

SOBOTNÍ PEKLÍČKO

Do baru přijde vodník, upír, vtip a nuda. Vývoj představení připomíná pomalu klesající linku, která se po čtyřech odvyprávěných příbězích zmateně zastaví a přemýšlí, kam dál.

Přitom první povídka o vodníkovi vytváří krásnou výchozí pozici celému představení. Náhodný sled nechtěných událostí (zapalování svíčky, nerozvazatelná zástěra) radostně rozsvítí oči diváků, na něž herečka skvěle reaguje. Konečně (!!!) jsem měla příležitost se upřímně zasmát, nikoliv se nechtěně vysmívat sledovanému. S následujícími částmi inscenace už ale přichází větší potíž.

I když herci jinak nakrásně umluvili velký sál, na konci druhé části s polednicí (?) jsem nechytila pointu a upřímně ani v hromadě oblečení neviděla, kde to děcko sakra vězí a o co tady šlo. U třetí (upírovské) kapitolky se začíná lámat moje pozornost, protože tu postrádám potřebné množství divadelní akce. Přemýšlím, který ze tří herců se tu snaží nejvíc vymáčknout, bohužel z toho vychází společné rozpačité přešlapávání na místě.

A pak přišla poslední, nejdelší část. Nevím, proč je mnohem delší než ostatní, nevím, kdo chtěl koho kam dostat. Mrzí mě, že nadšení a schopnosti herců nebyly využity; celá část působí nemotivovaně a nedodělaně.

Nakonec ještě otázka, která se mi od konce představení převaluje v hlavě: nepomohl by inscenaci rámec, do kterého by se (vyčištěné) části vložily? Pořád uvažuji nad tím, proč jsou ty příběhy čtyři. Proč ne tři, pět, ďábelských šest… A i když to vyznívá, že celou inscenaci kritizuju, podle mého vážně dobře a důstojně otevřela včerejší program. Baví mě námět, nápady, herectví, a hlavně to, že jsem se vážně smála.

Barbora S.

LÍBILA SE NÁM INSCENACE V.A.D. KLADNO

Rozhovor DS Fakov ZUŠ Rakovník

Podle jaké předlohy je vaše inscenace?
Je to původně autorská práce souboru V.A.D. Kladno. Jejich inscenace se nám líbila, tak jsme text převzali.

Je mezi jednotlivými příběhy nějaký časový odstup, nebo se vše odehrává ve stejné době?
Všechno se odehrává ve stejné době, jenom na jiných místech. Někdy v hotelu, jindy na zahradě.

A je mezi příběhy nějaká spojitost?
Všechny jsou o strašidlech v našem světě. Ale že by mezi jednotlivými příběhy byly nějaké přesahy, to se říct nedá.

Všiml jsem si, že každý příběh začínal hudebním podkladem. Tyto podklady se lišily v žánru od rocku až po folk. Podle jakého kritéria jste vybírali hudbu?
Hudbu jsme vybírali všichni dohromady, vždy po důkladném zvážení.

Pokolikáté jste tady na PřeMostění?
Podruhé.

A líbí se vám tady?
Hrozně moc. Užíváme si tady tu atmosféru.

Svíčková, brambory, ryba nebo ovocné knedlíky?
Svíčková, jednoznačně.

Jaký je nejvíc sexy slovo?
Rezistor!

Podívejte se zblízka na včerejší noc. Co vidíte?
Víno a mlhu přede mnou a za mnou.

-ss-

• „Byl to zajímavý pohled na různá zlá stvoření, jen se mi to zdálo hodně zmatený. Pořádně jsem netušil, kdo je kdo, třeba drákula, vodník a alkoholik se chovali stejně." • „Byla z toho cítit dobrá energie, ale chtělo by to ještě dopracovat." • „Možná bych doporučil větší rozlišení postav a trochu si s nimi více vyhrát. Aby byli jasnější a barvitější." • „Přišlo mi líto, že někteří herci se tam objevili delší dobu, než ostatní."

CÍTÍM SE BÝT REŽÍRUJÍCÍM DRAMATURGEM

Rozhovor s režisérem Lukášem Křížkem

Čím tě text tak oslovil, že ses ho rozhodl inscenovat?
Baví mě jeho hravost ve všech hříčkách. Slovo hříčka nabývá významu na mnoha úrovních, text si se mnou hraje. Hraje si se mnou jako s tvůrcem, hraje si s herci. Jak s ním pracovat, jak ho vykládat. Dále si hraje v meziprostoru jeviště a hlediště. Co si odnese divák, jak ho bude provokovat, co mu bude říkat. Oslovil mě v hravosti a hříčkovitosti, která je zásadní. A, jak píše sám Ribes, v životních kotrmelcích. Právě ten kotrmelec je něco, co nás překvapí a nadchne.

V inscenaci máte nepřehlédnutelnou rekvizitu obrovského pera. Jak se vám převáží?
Za to mluví náš první zájezd. Já jsem zrovna dělal rozhovor a soubor balil rekvizity, s tím, že pero dávali do menšího-většího auta. Když ho naložili, tak se vešlo, ale pak zabouchli dveře a perem prorazili přední sklo u auta, kde se udělal obrovský pavouk. Takže... Nám se skladuje naprosto výborně. (smích)

Absurdní hříčky nejsou obvyklou formou, která by se inscenovala. Máš rád absurdní drama?
Mám. Mám k němu určitý vztah, baví mě. Je pro mě zajímavé, protože nabízí různé roviny výkladu a vnímání. Pokud je mi něco blízké, tak (mimo symbolismu a aktuálnějších věcí) je to právě absurdní drama. Protože není hloupou srandou. Dneska ještě funguje paradox, že cokoli někdo nazve absurdním, tak si myslíme, že je to beze smyslu, že to je blbost, ale naopak. Absurdita vzniká v tom, že je to tak přísná logika, která je jen někam vyhnaná, dohnaná a v tom je to vlastně strašně krásný. Ta konstrukce, dekonstrukce těch věcí.

Zvířata jsou tvoje první režie, jaká to byla zkušenost?
Je to má první režie, ale spíš se cítím být režírujícím dramaturgem než režisérem. Bylo strašně zajímavé, že nejde o klasickou inscenaci. Čímž myslím, že nemá jen jedno téma, jeden děj, jasně dané hranice. Tady je sedm příběhů, každý jiný. Je samozřejmě jasné, že mají podobná témata, podobné zákonitosti, nicméně jsem musel narežírovat sedm různých věcí a pak hledat režijně-dramaturgický klíč. Režíroval jsem sedm miniher a do toho se je snažil uchopit jako celek. Což je na jednu stranu zajímavá práce, ale na stranu druhou mi přijde, pokud si to mohu troufnout říci, o to těžší. Těžší kvůli složitější struktuře.

Jak jsi přišel do kontaktu s Načernem?
Dostal jsem se do Prahy na školu a začal jsem hledat, kde se v Praze uchytit, kde hrát divadlo. Na Hronově jsem byl na dramaturgickém semináři s holkami, které vedly soubor. Já jsem slyšel, jak se baví a říkal jsem si, že Načerno jsem viděl na přehlídce a moc mě bavili. Tak jsem se nenápadně vnutil. Řekl jsem, že jsem kluk, co začíná studovat divadlo a rád by spolupracoval. Odpověděly, že kluka zrovna mohou vzít. Takže souhra okolností a jeden seminář na Hronově. A bum, byl jsem v Načernu.

Jaká asociace se ti vybaví, když řeknu Načerno?
Dvě slova. A nevím, které z nich je důležitější, jsou si dost rovná. Přátelství a lidskost.

Podívej se zblízka na včerejší noc. Co vidíš?
Asi zase dvě slova. Radost a souznění. Souznění s tím, že sedím v redakci, povídáme si o divadle. Pak jsme šli na pivo, na víno. Souznění a spřízněnost. Milou a hezkou, aktivně odpočinkovou.

-mm-

DIVADLO BEZ PROBLÉMU

Divadlo bez zvířat příjemně rozproudilo již značně unavené festivalové diváctvo. Ty-já-tr / Načerno je plný energických a šikovných herců, kteří nemají problém umluvit velký sál, namotat si unavené diváky a pustit je až na úplném konci. Mají cit pro to správné tempo, ale hlavně pro chytrý a zábavný text o sedmi hříčkách Jean-Michela Ribse, který se (díkybohu) nestal nudnou konverzačkou.

Scéna si vystačí s málem: středobodem všeho je rozkládací rám, na který se dá spousta věcí zavěsit, přilepit a tak dále. Mě osobně však mrzelo, že byl v některých hříčkách spíš dekorativní, tedy zbytný (konkrétně v Bratrství a Vzpomínce). Samotné přestavby rámu jsou zábavné a domyšlené, jen bylo občas zábavnější sledovat samotnou proměnu než její výsledek.

Reálně problémovou pro mě byla pouze hudba. To, že jde o tu samou píseň v několika jazycích, jsem nerozluštila. Zbytečně pak její smysl zkoumám a ruší mi tak zážitek v jinak promyšleném a čitelném režijním zpracování. Baví mě, jak je inscenace naplněná funkčními prvky – pruty rybářů, zmražení bratrů ve fotku, zavazování manžela do županu. To všechno uchopené herci, kteří si krom jiného umí vycítit čas – nepospíchají, dělají akorát dlouhé pauzy ale ani nejsou příliš pomalí. Prostě jsou dobří!

Snad jen, že mi pozornost začala u poslední části lehce klesat; prospělo by jí proškrtání. O dobrých věcech se těžko píše, tak snad jen nakonec… jsem ráda, že jsem si po letošních inscenacích dost bohatých na klišoidní zobrazení ženských hlupaček poslechla, jak to „ženským doklepává hrozně rychle“.

Barbora S.

• „Bylo to naprosto úžasný! Hrozně moc pozitivní energie.“ • „Představení bylo vlastně docela dlouhý, ale vůbec jsem si to neuvědomovala.“ • „Každý výstup byl originální a nedá se to vůbec srovnat mezi sebou. Nedá se říct, který byl nejlepší.“ • „Bez tý poslední by se mi to líbilo víc.“ • „Miluju když na mě dýchá francouzská atmosféra.“ • „Po tomhle mám chuť stát se kaprem.“ • „Strašně dobří herci a jde na nich vidět, že vědí, co dělají. Jde vidět, že v sobě mají nějaký vnitřní monolog.“ •

DS STOPA / VELKÉ DIVADLO MALÉHO SVĚTA

ČLOVĚK SVOU NÁTURU NEOVLIVNÍ

Rozhovor s divadelním souborem Stopa

Jak tahle inscenace vznikala?
Začali jsme psát texty, které se zabývaly otázkou života a smrti. Nevěděli jsme, že se to bude týkat naší inscenace, tak to bylo hodně upřímný.

Jakou jste použili předlohu?
Velké divadlo světa a napsal ji Pedro Calderón de la Barca. Nebo De Kebab (smích).

Jaké bylo sdělení vaší hry?
Pro mě je to o uvědomění si, že člověk ovlivní hodně věci, ale ne svojí náturu.

Pokolikáté jste na Přemostění?
To je těžké říct, někteří tu jsou poprvé, ale někteří tu jsou potřetí.

A jak se vám tu líbí?
Je to tu super, panuje tu strašně přátelská atmosféra. Člověk tu má spoustu zábavy. Miluju ty pitíčka.

Co nejvíc milujete?
Tvoji mámu a sebe.

Podívejte se zblízka na včerejší noc. Co vidíte?
Zážitků spousta, vzpomínky žádný.

-ss-

STOPA SLOV

Velké divadlo malého světa bych shrnula troufalostí. Troufalé je zpracovávat text několik set let starý, troufalé je zkusit ho konfrontovat s náhledem členů souboru, a troufalé je dát si takhle hutný kousek v sobotu večer.

Může být až magické, nakolik je z inscenace cítit, že textu všichni herci rozumí a vědí, proč nám ho předávají. Mně to tolik jasné není. V návalu slov, navíc jazykem Vrchlického, se topím a poselství celé záležitosti mi není jasné. Snad mi unikla nějaká důležitá informace v úvodu a nerozumím tomu, co vlastně na jevišti sleduju. Líbí se mi propojení s pohledem členů souboru, ale potřebuju vědět, proč se vlastně propojují.

Inscenace má vlastní, vnitřní magii: nemusím ji úplně pochopit, ale chtěla bych alespoň nahlédnout. Chci vědět, proč mi to Stopa začala vyprávět. Zkrátka, vidím soubor schopný obdivuhodně uchopit náročný text a založit na něm přitažlivou inscenaci. Ale nevidím už důvod, proč to udělali. I přesto je však Velké divadlo malého světa ve své troufalosti děsně přitažlivé.

Barbora S.

• „Jo.” • „Hercům jsem nerozuměla a nakonec jsem to vzdala a nepochopila” • “Zmatení jazyků.” •

PORADA, NOVINAŘINA, REDAKČNÍ UZÁVĚRKA, PORADA, NOVINAŘINA, REDAKČNÍ UZÁVĚRKA, PORADA, NOVINAŘINA, REDAKČNÍ UZÁVĚRKA... ... ...

REDAKCE NÁM BUDE CHYBĚT

MH: Proč sis vybrala zrovna tenhle seminář, Maky?

MM: Víš Milane, to je dlouhá historka. Zkráceně jsem na Popelce propadla kouzlu Simony Bezouškové a když jsem se dozvěděla, že bude vést seminář, nemohla jsem odolat. Hned jsem jí nadšeně oznámila, že má svou první seminaristku. Nemluvě o tom, že redakce se mi do budoucna bude hodit a není nic lepšího, než se učit od nejlepších, no ne? Proč sis ty vybral tenhle seminář, Milane?

MH: Maky, popravdě? Já jsem zpravodaj na PřeMostění dělal již několikrát. Na ostatních festivalech, jako je Mladá Scéna či Hronov, jsem viděl, že Simona má co dočinění se zpravodaji a to mě oslovilo. Myslel jsem, že účast na redakčním semináři mě povzbudí pro další podobnou práci. Co se ti vybaví pod slovem redakce, milá Markétko?

MM: Milánku, popravdě? Písmenka, bolavý oči, sluchátka, pohodlný židle, zbytkáč, kafe. Hodně kafe. Hodně práce. Ale krásný práce. Noční pocity beznaděje. Únava, zívání, padání hlavy a bolavý záda. Zábava, kamarádi (a zbytkáč – pozn. redakce.) A samozřejmě Simonka, bez které by tohle nebylo, která láme do ranních hodin. A co se vybaví tobě?

MH: Mně se vybaví hodně písmenek, hodně znaků, hodně čísel. Mnoho odpovědí, ať už jsou k věci nebo ne. Hodně lidí. Velmi hezkých pocitů. Spoustu nových zkušeností. Moc všeho. Co ti seminář dal a co ti naopak vzal?

MM: Dal mi velké množství nových zkušeností a skvělé zážitky. Hlavně mi otevřel oči, kolik práce se ve skutečnosti musí udělat, než je produkt na papíře. Moc mě to bavilo. Také mi dal krásnou produktivní oslavu osmnáctin v redakci. A co mi vzal? Kromě spánku a mládí nic, bez čeho by se nedalo žít. A jak jsi na tom ty, Milane?

MH: Vzal mi spánek, ale to k festivalu patří. Se spánkem i několik mozkových buňek. A dal mi větší jistotu. Bude ti to tady chybět, Markét?

MM: A jak! A tobě Milane? Bude se ti stýskat?

MH: Jistěže. (pateticky) Ale všechno krásný jednou končí a výjimkou není ani tento festival. Ať žije PřeMostění 2020!

ŠOK: KNÍŽKOVÉ MÁNIE

Dávejte si pozor na uvaděče představení, moderátora diskuzí a místního rodáka Petra Vrabce! Bylo potvrzeno, že má vysoce nakažlivou chorobu zvanou knížkasemknížkatam. Podle několika zdrojů byl prý nakažen, když se řízl o stránku knihy, jejíž jméno nechtěl prozradit. Choroba se projevuje náhodným rozdáváním knih. Od našich forenzních vědců bylo podloženo, že knihy, které rozdává, vypotil během svého volného času ze svých potních žláz. Co představení, to nově vypocené knížky. Musí v tom být něco závažného, když přijde na představení a rozdává stejné knihy. Ani jednou nebyl spatřen, že by při uvádění hodil po někom knihu jinou než ostatním. Museli jsme ho vyhledat v jeho typickém prostředí plném vlastně vypocených knih, aby se ke své diagnóze vyjádřil. Místo toho, aby vyšel s pravdou ven ohledně svého problému, začal nám darovat Hamlety. V posledních dnech tahle kniha letí.

Aktualizace:
Pomoc! Začíná se rozmáhat i mezi ostatní lidi. Petr je vycvičil, aby dělali práci za něj. Stal se z něj krutý diktátor, který poroučí lidem! Musíme se ho zbavit, je to jejich královna. Pokud zabijeme jeho, umřou i ostatní. Spojme se!

Aktualizace II. :
Zachraň se, kdo můžeš! Dobývají se k nám do redakce. Sehnali si beranidlo. Jsou tu! oijfel,n-.,f!lůgkjůlkpghůerkg-ekůel.mg

TIRÁŽ

Redakce: Milan Hábl, Rozálie Krameriusová, Markéta Macáková, Filip Srbický, Sam Starý
Recenze: Lukáš Křížek, Barbora Schneiderová
Foto: Světla Malinová
Lektorování a sazba: Simona Bezoušková

PROGRAM

NEDĚLE 7. 4. 2019
10:00 – 10.30 (VELKÝ SÁL)
2v1 – **VŠICHNI TADY CHCÍPNEM**

11:00 – 11.20 (VELKÝ SÁL)
TYJÁTR DÉČKO – **JSEM MĚSTO**

12:00 – 13.00 (MALÝ SÁL)
DISKUSE (2v1, TYJÁTR DÉČKO)

13:00
VYHLÁŠENÍ A ZAKONČENÍ FESTIVALU

TRENDY

Redakce doporučuje neodpovídat na žádné otázky.

Upíři doporučují schovávat se pod spacák.

Evička Spoustová doporučuje skauta pedofila.

Simona Bezoušková doporučuje redaktory Žurnálu.

REDAKCE ODPOVÍDÁ

Kdo je Milan Hábl?
Milan- Milan to je zlatíčko.
Co vše pod jménem Milan Hábl?
M – Mír
I - Inteligence
L- Láska
A- Atraktivita
N- Náklonost

H- Hrdinství
Á- Asertivita
B- Bratrství
L- Laskavost

Pro Sama. Dan nebo Léca?
Léca.

Kolik je Samovi doopravdy let?
Údajně sedmnáct ale mentálně je v prenatálním období.

Miluju redakci!
Já tě taky miluju…. ALE JENOM JAKO KAMARÁDA!!!!!!

KONTAKTY NA ORGANIZÁTORY
Pavel Skála - 774 162 298, Bára Gréeová - 777 668 693, Jan Dinstpír - 739 020 691